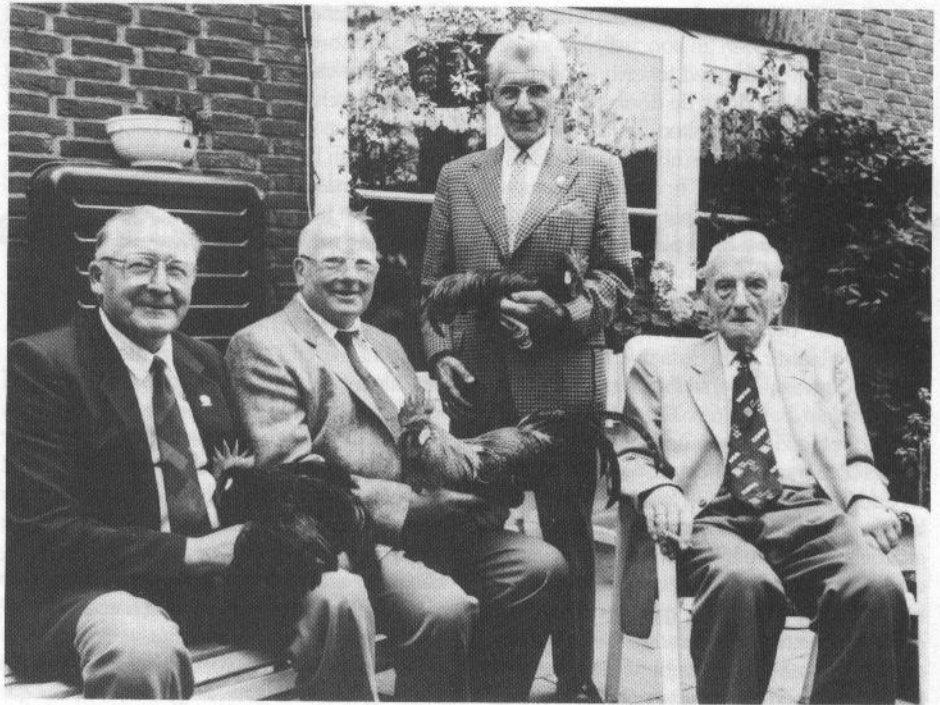

De Leghorn en De Nederlandse Leghorn Club

De Leghorn

Produktief, levendig, sierlijk. Dit zijn de hoofdkenmerken van een populair ras zoals dat van de Leghorn gezegd kan worden.

Al tijdens de 19e eeuw kende de Leghorn een grote reputatie vanwege haar uitstekende produktiviteit. Deze stak met kop en schouders uit boven die van de lokale rassen en boerenhoenders. Op veel kleine boerenbedrijfjes - die in geen enkel opzicht te vergelijken zijn met de hedendaagse bedrijfspluimveehouderijen - trof men Leghorns aan. De Leghorn, van oorsprong een Italiaans ras, liet daarbij al een vrij uniform type zien. Hoewel het aanvankelijk mensen waren die de Leghorns puur bedrijfsmatig hielden, was het niet verwonderlijk dat vanwege de hoge produktiviteit, het levendige karakter en de sierlijke verschijning er steeds meer belangstelling kwam dit ras te houden op boerenhoven en grote tuinen. Er waren destijds liefhebbers die zich tot raspluimveeteelt aangetrokken voelden en een goede kijk hadden op het veredelen van het ras. Het was dan ook begrijpelijk dat steeds vaker Leghorns op de tentoonstellingen werden aangetroffen. Werden aanvankelijk vooral de witte en patrijs Leghorns op de boerderijen aangetroffen, door de liefhebbers werden al spoedig andere kleurslagen gefokt en sterk in kwaliteit verbeterd. Reeds om die tijd ontstond bij de Leghorn een scala van kleurslagen dat aan het ras niet vreemd is. Het was in 1917 toen vooraanstaande Leghornfokkers contact met elkaar zochten om te komen tot de oprichting van een speciaalclub. Dit leidde ertoe dat velen op 18 januari 1918 naar Den Haag reisden waar de oprichting van de Nederlandse Leghorn Club plaats vond. Hoewel Twente als bakermat van de Leghornfokkerij kan en moet worden gerekend, was het niet verwonderlijk dat de oprichting van de speciaalclub tijdens de tentoonstelling van Avicultura te Den Haag plaats vond. Avicultura werd alom gezien als de toonaangevende tentoonstelling in den lande. In die tijd maalde men niet over een lange reis, die vaak met de nodige hindernissen gepaard ging. Reeds in de trein troffen veel fokkers elkaar en werden fokkerservaringen, al dan niet met de nodige humor doorspekt, uitgewisseld. De speciaalclub, onder aanvoering van een ijverig bestuur is na de oprichting voortvarend te werk gegaan. Het is mede te danken aan deze groep nijvere werkers, -die een uniform ras beoogden-, dat daaraan gestalte is gegeven. Veel aandacht werd geschonken aan de rasadel waarbij de kopversierselen de nodige aandacht kregen. Het type en de produktiviteit werden daarbij niet uit het oog verloren. Het was een prettige bijkomstigheid dat de liefhebbers konden terugvallen op de bedrijfspluimveehouders. Hoewel die zich niet tot in detail in het ras verdiepten werden door de bedrijfsfokkers en vermeerderaars de raskenmerken zeer goed in stand gehouden. Door de speciaalclub, met haar steeds groeiende ledental, werd veel energie gestoken in het ontwikkelen en verbeteren van kleurslagen. Veel patrijs-varianten ontstonden, de één-

De Nederlandse Leghorn Club heeft vier ereleden die door clublid/fotograaf E. Arentsen op de gevoelige plaat zijn vastgelegd. Aan deze heren is de club veel dank verschuldigd voor de wijze waarop zij zich voor het Leghornras en haar speciaalclub hebben ingezet. Zij mogen tot voorbeeld van velen gelden. V.l.n.r. de heren J.A. Maalsen te Elst, H.G. Schopman te Borne, A.M. Melissen te Beekbergen en H.A. Arentsen te Elst.

kleurigen werden steeds verder vervolmaakt. De Exchequer kreeg steeds vaker belangstelling, hoewel dit immer een zorgenkindje is gebleven. Deze zorg lag niet zozeer in de juiste kleurverdeling -enig bij Leghorns voorkomend- dan wel in de staartdracht waardoor deze een iets afwijkend type vertoont. Ook toen kampte men met problemen die heden ten dage niet zijn opgelost en ons niet vreemd zijn. Veel zorgen baarde de kleurslag blauw. Dit ging zelfs zover dat er een speciaalclub van Blauwe Leghornfokkers ontstond. Deze is evenwel geen lang leven beschoren geweest. Steeds heeft de Nederlandse Leghorn Club een positieve bijdrage geleverd als het ging om wijzigingen en/of aanvullingen op de standaard. Na de tweede wereldoorlog werd er behoefte gevoeld de Nederlandse Leghorn Club een overkoepelende organisatie te laten zijn van vier op te richten distriktsafdelingen. De oostelijke- en noord-Nederlandse afdelingen functioneerden goed. De westelijke heeft een dieptepunt gekend terwijl de Zuidelijke nauwelijks van enige betekenis is geweest. In de loop der 70-er jaren werd steeds vaker de behoefte gevoeld de distrikten op te heffen en te komen tot de oude opstelling. Tevens was gebleken dat de Nederlandse Leghorn Club een ondergeschikte rol beschoren geraakt was, geheel in strijd met de destijds gemaakt afspraken. Het koste heel wat inspanning alle koppen in een zak te krijgen, maar een goed gevoerde aktie leidde uiteindelijk toch tot het beoogde resultaat. Hoewel bekend is dat een aantal leden van de voormalige distrikten zich nauwelijks in de nieuwe opstelling kon vinden, mag gesteld worden, dat

het toen gevormde bestuur er niets aan gelegen heeft gelaten de speciaalclub sterk te maken. Aktieve mensen, gesteund door een 120 leden dragen de Nederlandse Leghorn Club op alle fronten uit. Dit mag blijken uit de grote aantallen Leghorns op de clubshows. Naast de activiteiten die het bestuur aan de dag legt door het organiseren van een heel sterk bezochte vergadering annex fokkersdag en het drie maal per jaar uitgeven van een zeer informatief clubblad weet zij veel aanvragen naar Leghorns te honoreren. Immers, de niet-georganiseerde liefhebber is geïnteresseerd in een goed produktief hoen, en dat is de Leghorn!!!

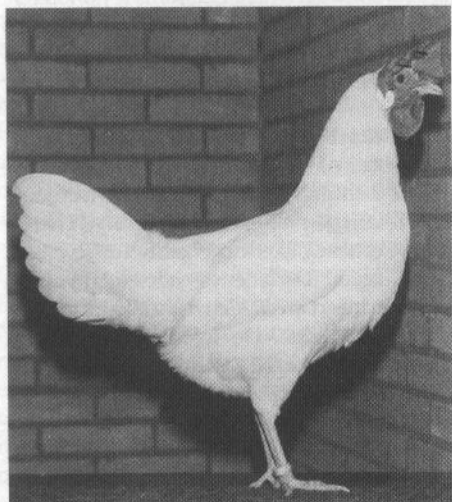
De fokkersdagen van de Leghornclub

De eerste taak van het nieuw gevormde bestuur -nadat de distrikten waren opgeheven- bestond uit het beleggen van ledenvergaderingen, het organiseren van fokkersdagen en het uitgeven van een clubblad. De ledenvergaderingen vonden plaats in maart en werden aanvankelijk te Apeldoorn gehouden. De fokkersdagen vonden plaats in augustus en wisselden jaarlijks van gewest. Beide activiteiten werden zeer goed bezocht en er heerste steeds een fijne sfeer. Na verloop van tijd bleek dat het bezoek aan de fokkersdagen per gewest sterk verschilde en er werd gekozen voor een centraal punt in het land. Steeds vaker kwam de wens naar voren de vergadering en fokkersdag op dezelfde dag te houden. Vooral vanuit de verder van het centrum gelegen windstreken vond men het bezwaarlijk twee maal per jaar een verre reis te maken. Daarbij kwam, dat het bestuur een prima voorbereide

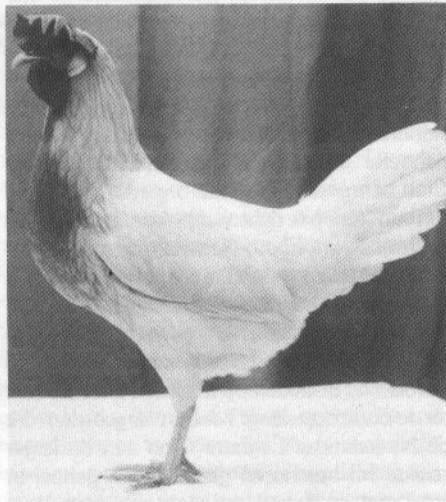
agenda, voorzien van alle nodige informatie de vergadering betreffende, aan de leden toezond waardoor goede en ter zake doende discussies ontstonden. Er werd dus weinig tijd in beslag genomen door het niet behoeven voor te lezen van notulen, jaarverslagen en voorstellen want een ieder had dit vooraf goed tot zich kunnen nemen. Dit gaf uiteindelijk de doorslag dat beide activiteiten samen smolten en in augustus plaatsvonden. Deze vinden al weer jaren plaats in café "Den Eijkenboom" te Loenen (Veluwe). Hier kan, afhankelijk van het weer zowel binnen als buiten de bijeenkomst plaatsvinden. De ras- en kleurslagbesprekingen vinden voor de lunch plaats. Aanvankelijk werden de meegebrachte dieren door de aanwezige keurmeesters gekeurd. De laatste jaren is daarvan afgestapt en worden de meegebrachte dieren op raskenmerken en kleur besproken. De eerder gevolgde keuring voldeed niet aan de verwachtingen omdat er leden zijn die al heel vroeg in het voorjaar broeden maar er zijn ook leden die dit op een latertijdstip doen. Er ontstond hierdoor een heel groot verschil in leeftijd der dieren. Vergelijking van kwaliteit was dan ook nauwelijks mogelijk. In het begin werden er ook nog prijsjes beschikbaar gesteld hetgeen om vorengenoemde reden geen positieve bijdrage aan het welslagen van de fokkersdag bood. De nieuwe opzet voldoet dermate goed dat telkenjare een groter aantal leden en belangstellenden welkom geheten kan worden. Ook de belangstelling om dieren mee te nemen is groot. Veel -al dan niet beginnende- fokkers brengen een aantal dieren mee, die per kleurslag worden besproken. Aangezien dit gedaan wordt door keurmeesters die zelf Leghorn-fokker zijn, geeft dit de leden de zekerheid dat mensen met kennis betreffende de selectie op jonge leeftijd van de dieren het op de juiste wijze doen. Gelet op de vele kleurslagen die bij de Leghorns erkend zijn worden jaarlijks een aantal van te voren aangewezen kleurslagen extra intensief besproken. Terwijl -afhankelijk van de resterende tijd- de andere meegebrachte kleur-

slagen aan de beurt komen. Het positieve element van deze wijze van dierbespreken is erin gelegen dat de fokker zelf en de aanwezigen bij de discussie betrokken worden. Vaak is het belangrijk de afkomst van het dier te weten. Veel aandacht wordt er besteed aan de (eventuele) pluspunten van de ene- en minpunten van de andere dieren binnen dezelfde kleurslag. Veel discussie ontstaat er veelal als het gaat om het juiste type en het verschil in type wat tussen een aantal kleurslagen duidelijk aanwezig is. Ook het kruisen van kleuren onderling alsook het kruisen van de verschillende typen onderling komt ruim aan de orde. Dikwijls zijn de resultaten van kruisingen meegebracht. Op de laatst gehouden fokkersdag waren het de éénkleurigen die extra aandacht kregen. De meegebrachte dieren in de witte kleurslag toonden onderling nogal wat verschil in type. Dieren die de juiste kopversierselen en staartspreading lieten zien en dieren die duidelijk sporen vertoonden van inkruisen met het Amerikaanse type. Deze dieren laten een te fijne kam en kinlellen zien en wordt de staart te veel geopend gedragen. Ook de veerstruktuur doet wat losser aan. In feite dienen deze dieren niet geëxposeerd te worden dan wel met een O bekroond te worden. De keurmeester dient dit te onderkennen en daar naar te handelen. Bij de witte van het Amerikaanse type moet vooral gelet worden op de stevigheid van de sikkelveren. Dit mag geen sleepstaart worden! Overvloedige staartspreading bij de hen is evenmin gewenst. Ook de fijnheid van de kamstruktuur moet niet uit het oog verloren worden. Voorts komen er dieren voor die te laag gesteld geraken. De fokkers zijn daar aan de hand van het aanwezige materiaal op geweest. Problemen bij de zwarte Leghorns doen zich voornamelijk voor in de juiste kleur en voldoende glans maar ook de veerbreedte moet goed in de gaten gehouden worden. Enkele hennen waren niet vrij van enige 'schaduw' op de loopbenen. De bovenste staartstuurveren bij de hennen mogen niet te sterk gebogen zijn. Hoewel dit voor de hanenfok-

niet verkeerd is, komen zij als tentoonstellingsdier op dat punt te kort. De buff-kleurigen kennen ups en downs. Met andere woorden, er is nog geen vaste lijn in het gepresenteerde. Als regel zijn de buff Leghorns wat fijn van bouw en volume. Toch weten de keurmeesters dit op waarde te beoordelen. Egaliteit van kleur, mits niet te rood of te flets is een belangrijk onderdeel. Vaak komt er in de staart en vleugels een wat blauwe weerschijn voor. Opvallend was dat zoveel Leghornkrielen meegebracht waren in de buffkleur en dat van een zestal leden. Duidelijk viel op dat er van fokker tot fokker verschil in type, kleur en veerstruktuur waarneembaar was. De pootkleur wil graag wat groenachtige weerschijn laten zien, niet vreemd aan deze kleurslag. Over deze kleurslag is uitgebreid gesproken. Afspraken over het uitwisselen van dieren werden vlot gemaakt. Dit met de bedoeling om tot een meer uniform resultaat te komen. Hoewel lang nog niet alle dieren in aanmerking konden komen om op tentoonstellingen geschouwd te worden is het belang van de fokkersdag duidelijk gebleken. Hoewel rivaliteit in de sportfokkerij ons niet vreemd is, heeft de sportiviteit, als het gaat elkaar te helpen, de overhand. Enkele fokkers hadden blauwe Leghorns meegebracht. Een moeilijke kleurslag mede als gevolg van de intermediaire vererving. Veel aanhangers zal deze kleurslag hierdoor nooit trekken. Een egale duifblauwe kleur is heel moeilijk te verwezenlijken. We hopen echter, dat er volhouders bij blijven, die deze kleur in ere houden. Naast deze enkelkleurige Leghorns waren patrijs-goudflitter en zilverpatrijs-zilverflitter Leghorns meegebracht. Deze, van oorsprong uit Duitsland afkomstige dieren, laten vaak een wat plompe bouw zien hetgeen aan het sierlijke landhoentype vreemd is. Dit komt het meest tot uitdrukking bij de zilverflitter en het type gelijkt dan veel op die van b.v. de Sussex of Dorking. Een iets forse bouw hoeft niet direct bestraft te worden maar er dient wel op gelet te worden. Over het geheel genomen waren het dieren met een prima flitter (zoming), gepaard aan een mooie grondkleur. Voorts werden er een paar patrijs Leghorns getoond die duidelijk de sporen van inkruisen met patrijs-goudflitter lieten zien. Wel lieten deze dieren een prima type zien, maar de rugveren vertoonden te veel flitter. Dit zijn geen tentoonstellingsdieren. Hoewel wij niet apart op de aanwezige Leghornkrielen zijn ingegaan, liepen de inleidingen en discussies parallel aan die van de grote naamgenoten. Opgemerkt werd dat een paar fokkers van de zwarte Leghornkrielen moeten letten op de juiste vleugeldracht. Er werd een begin van kruisvleugels waargenomen, men zij gewaarschuwd! De kwaliteit van de rasbespreking is voor een groot deel afhankelijk van de kwaliteit van de keurmeesters die duidelijk richting aangeven. De Nederlandse Leghorn Club mag zich erin verheugen deze kwaliteit voorhanden te hebben.

Deze Witte Leghornhen kan als voorbeeld gesteld worden van het Nederlandse type. Niet te brede staartaanzet en -spreading, een prachtige ruglijn met een mooie heldere kop

Een Roodgeschouderd-witte Leghornhen met eveneens een zeer fraai type. De kopversierselen zijn standaardmatig evenals de halstekening en borstkleur. Op de vleugel is geen inmenging van bruin waarneembaar. De staart toont iets geknepen. Jammer dat we deze mooie kleurslag zo weinig aantreffen

Slot

Met het bespreken van de Leghorn en haar specialclub konden we niet volledig zijn omdat er zoveel kleurslagen zijn. Kleurslagen die elk op zich een artikel waard zijn. Ook de Leghornkrielen zijn nauwelijks aan bod gekomen, toch ho-

pen we dat de lezers een indruk hebben gekregen over wat er "achter de schermen" zoal plaatsvindt. Een ras, dat heel veel betekend heeft in de bedrijfspluimveehouderij, maar dat niet meer in het perfecte type wordt gehouden zoals wij dat voorstaan. Ook een ras dat voor velen een nuttig sportras is. Het is een ras dat voor de sportfokker nooit problemen geeft om van de

overtollige, -vaak geen tentoonstellingsdieren-af te komen. De niet-georganiseerde liefhebber weet zich met de aanschaf van Leghorns van een goed produktieras verzekerd. Hoewel dit voor de sportfokker geen voorwaarde is om de Leghornfokkerij te beoefenen, is dit toch een prettige bijkomstigheid. De Nederlandse Leghorn Club met het actieve bestuur en ruim 120

leden, vaart hier wel bij. Wie meer wil weten over de Leghorn of de Nederlandse Leghorn Club, adviseren wij contact op te nemen met de sekretaris van de N.L.C., de heer R. Woudwijk, Cort v.d. Lindenstraat 9, 8802 RX Franeker, tel. (05170)-6461..

De Nederlandse Leghornclub en het jongste erelid

De heer H.G. Schopman is het jongste erelid van de Nederlandse Leghorn Club. Wie kent hem niet, de op en top Leghornfokker uit het Twentse land en wonende aan de Ennekerdijk nummer 33 te Borne? Een afspraak met de heer Schopman is gauw gemaakt. Allerhartelijkst is de ontvangst waarbij mevrouw Schopman zich als een fantastisch gastvrouw doet gelden. Tijdens ons gesprek had de heer Schopman zich op een strategische plaats in de sfeervol ingerichte woonkamer geïnstalleerd. Achter hem aan de wand hangt een prachtig olieverfschilderij waarop Roodgeschouderd-witte Leghorns zijn afgebeeld. Dit schilderij heeft hij ooit gewonnen met zijn Leghorns op Avicultura, een tentoonstelling waar hij zelden als inzender ontbreekt.

Keuze van het ras

Hoewel we de heer Schopman als fokker van Leghorns kennen, willen wij graag weten wat hem ertoe gedreven heeft juist dit ras als zijn favoriete te fokken. Het antwoord is simpel. Het is haast vanzelfsprekend dat de keuze daarop gevallen is. Twente wordt aangemerkt als de bakermat van de Leghornfokkerij en al vanaf kindsbeen was hij bezeten van de sierlijkheid van dit ras en haar levendig karakter, hetgeen geheel op hem zelf van toepassing is. Terwijl het aantal kleurslagen wat binnen dit ras in Twente gefokt werden hem erg aansprak. Hij was nog amper 16 jaar, nu bijna een halve eeuw geleden, toen hij, aan het begin van de tweede wereldoorlog in 1942, een 17-tal Leghorns kon krijgen omdat de eigenaar, de heer Ter Helle te Delden, geen voertoewijzing voor zijn kippen bezat. Het waren 3 hanen en 14 hennen en dit betekende voor hem het begin van een lange loopbaan als Leghornfokker.

Vindingrijk in de liefhebberij

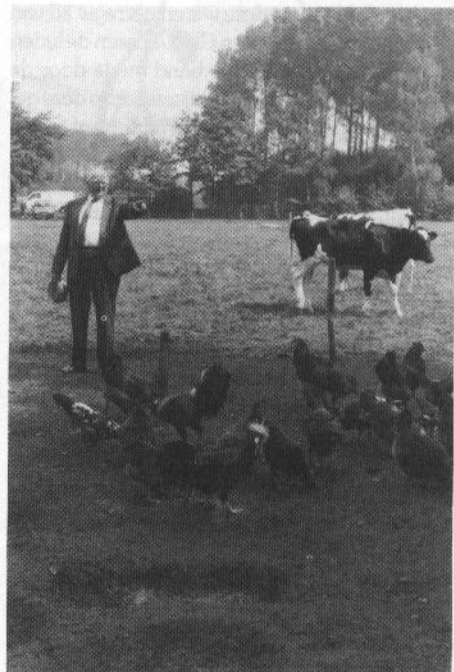
Voor de heer Schopman was het niet zo'n probleem aan voer voor zijn dieren te komen. Hoewel ook hij geen voertoewijzing bezat, was hij vindingrijk genoeg hiervoor een oplossing te vinden. Bij de molen van meelmaalterij van de heer Hulshof was hij degene die na de werkdag de vloeren aanveegde en al het gemorste graan en meel mee naar huis mocht nemen. Nu deed zich het toeval voor, vertelt de heer Schopman, dat in de molen nogal wat muizen waren die niet zelden de graanzakken aanvraten waardoor het graan uit de zakken op de grond terecht kwam.

Dit was een welkome aanvulling op de benodigde hoeveelheid voer voor zijn dieren. Schopman heeft toen echter veel van die muizen geleerd. Als het resultaat van de muizen niet toereikend was, fungeerde hij zelf als muis! Toch paste hij wel op dat dit niet de perken te buiten ging. Maar de hoeveelheid voer wat op deze wijze werd verzameld was vaak niet toereikend. Om de dieren toch in goede konditie te houden, toog hij na zijn dagtaak naar de aardappelvelden om achtergebleven aardappels na het rooien op te zoeken. Deze werden in grote ketels gekookt en met het meel vermengd. Dit was een prima voer en op deze wijze was het mogelijk de dieren tijdens de oorlog aan te houden. "Ja", zegt de heer Schopman, "de liefhebberij is een ziekte waar je niet van geneest. Niets is je teveel datgene te doen wat goed voor je dieren is". Ontelbaar zijn de uren die op deze wijze gemoeid zijn geweest maar even ontelbaar zijn de uren plezier die beleefd zijn aan deze hobby. "Maar", vervolgt de heer Schopman, "in de oorlogsjaren

moest je ook aan geld zien te komen". Op een zeker moment werden er Khaki Campbell eenden te koop aangeboden en wist hij er een 15-tal te bemachtigen. Het zouden jonge eenden zijn. Na deze dieren anderhalf uur lang achter op de fiets getorst te hebben en thuis losgelaten, bleek dat het oude dieren waren die onmiddellijk in de rui vielen. Na enige tijd brak de produktie weer aan maar wat te doen met de eieren? "Verkopen op de markt" was het advies van een oom, die zelf wekelijks met kippe-eieren ter markt toog. "Als je naast mij gaat zitten en dezelfde prijs als ik vraag, dat ben je jouw eieren zo kwijt" aldus oom. Alleen eende-eieren werden van een stempel voorzien met tekst "minimaal 10 minuten koken". En weldra bleek dat oom gelijk had. De eende-eieren waren veel groter dan de kippe-eieren van oom en tegen dezelfde prijs vonden zij gretig aftrek. Op deze wijze vergaarde Schopman voor zijn hobby het benodigde geld. Jammer vindt de heer Schopman het dat men nu veelal erg bekrompen woont. De nieuw-

Veel kleurslagen Leghornkuikens bevolken bij de heer Schopman de opfokhokken. Het beloofd weer goed te worden....

Op het weiland lopen 's zomers alle dieren bijeen. Naast Leghorns heeft Schopman een toom New Hampshires en een 8-tal jonge koeien (pinken). De heer Schopman wijst naar een prima dier wat net buiten beeld loopt....

In alle ernst de fok-problemen onderkennen en geen onzinnige verhalen ophangen....

Alles aantekenen en een stamboek bijhouden dan raak je nooit in problemen en kan je anderen fokkers op het juiste spoor zetten...

Schopman ten voeten uit, breedvoerig en breed-sprakig... Op de achtergrond het fraaie olieverfschilderij wat ooit op Avicultura werd gewonnen en zijn mooiste prijs is..

bouwplannen van dorpen en steden laten veelal niet toe dat er voldoende ruimte voor het houden van hoenders overblijft terwijl de verdraagzaamheid van veel buurtbewoners nihil is als de haan kraait. Dit is de doodsteek van de liefhebberij.

De speciaalclub (tk) Als het gesprek komt op de speciaalclub dan is het niet verwonderlijk dat de heer Schopman deze gelijk stelt aan het houden van zijn ras. In het Twentse land waren heel veel Leghornfokkers en deze waren als regel lid van de Nederlandse Leghorn Club. Tussen de leden ontstond een heel hechte band mede door de bezielende en innemende wijze waarop deze geleid werd door de heer Jeroom Hulshof Sr. en de heer H. ten Kulve. Toen de heer H. ten Kulve in 1956 overleed werd de heer Schopman in het bestuur gekozen en nam het sekretariaat van Ten Kulve over. Deze taak heeft hij uitgevoerd totdat de distrikten werden opgeheven waarna hij als bestuurder terug trad. Dit terugtreden was echter maar van korte duur. Niet lang daarna werd weer een beroep op hem gedaan, deel van het bestuur uit te maken waaraan hij heeft voldaan. In 1988 vond hij echter de tijd gekomen zich als bestuurder terug te trekken. Het was dan ook niet verwonderlijk dat de Nederlandse Leghorn Club hem het erelidmaatschap aanbood op grond van de vele verdiensten als bestuurder en fokker. Ook zijn aandeel in de liefhebberij in het algemeen werd niet verzuimd te onderstrepen.

Dienstbaarheid

Zo herinneren wij ons nog heel goed hoe wij in het begin van de 70-er jaren nimmer vergeefs een beroep op de heer Schopman deden als het ging om aan de vraag voor broedeieren van verschillende rassen te voldoen omdat er buiten

Twente zo weinig grote hoenders voorhanden waren. Uren en uren reed de heer Schopman met ons van fokker tot fokker en of het nu om broedeieren ging van Rijnlanders, Langshans, Rhode Island Reds of Twentse hoenders, met Schopman als gids werden deze allen bemachtigd. Onvoorstelbaar veel mensen zijn door zijn nimmer aflatende inzet aan prima fokdieren geholpen. Niet zelden stond hij zijn eigen jonge dieren af om beginnende liefhebbers daarmee op gang te helpen. Uit alle delen van het land trok men naar Borne en men keerde zelden met lege handen huiswaarts. En dan altijd dat gastvrije onthaal, want ook al hebben de Schopmans een flink gezin, er kon altijd wel een stoel bijgeschoven worden!

Kennis van zaken

De heer Schopman heeft er een hekel aan als men over de liefhebberij -en dan nog vooral de fokkerij van Leghorns- niet juist weet waar men het over heeft. Men moet niet zeggen: Ik denk van of ik geloof van...., men moet het zéker weten. En als men die kennis niet heeft dan moet men naar wegen zoeken die daartoe leiden. Natuurlijk komt dan ook het gesprek op de keurmeesters. Schopman is duidelijk in zijn opvatting. Als keurmeester moet het beeld van het ras in je geheugen geprent staan. Geen gesjoemel, nee, zo is het en zo moet het zijn. Nietszeggende beoordelingskaarten geven aan dat de keurmeester het ras niet beheerst. Door de jaren heen hebben we voor de Leghorns uitstekende keurmeesters gekend. Neem nu b.v. de overleden heren Nijhuis en Koning. Daar had je wat aan. De nieuwe generatie keurmeesters dient zich, ongeacht welk ras het betreft, ervan te overtuigen dat ze het ras volledig beheersen. Als we bij de heer Schopman de dieren gaan bekijken dan wordt je verrast door de hoeveelheid kleur-

slagen; acht welgeteld, alsmede nog enkele in de Leghornkrielen. De hokken worden bevolkt, -naast de foktomen-, door zo'n 200 kuikens waartussen al heel leuke dieren lopen. Natuurlijk worden niet alle dieren aangehouden en vinden velen hun weg naar andere liefhebbers. De hanen vormen een probleem. Daar blijven erteveel van over en slachten is niet de hobby van de heer Schopman.... Hij prijst zich gelukkig de beschikking te hebben over een ruim 1 ha. groot weiland tegen de grens met Hengelo, alwaar hij dagelijks een rit naartoe maakt. De dieren kunnen hier voortreffelijk uitgroeien tot prima Leghorns. Na een paar jaar gebruik gemaakt te hebben van de VUT is hij pas met pensioen gegaan. Dit na ongeveer 45 jaar werkzaam te zijn geweest bij Stork Hengelo. In november 1983 was hij daar 40 jaar in dienst en werd hij op grond van zijn verdienste bij deze gigant koninklijk onderscheiden met de zilveren medaille verbonden aan de Orde van Oranje Nassau. Door de directie werd hij toen niet alleen geprezen om zijn nimmer aflatende inzet voor het bedrijf maar werd zijn werkzaam aandeel in de liefhebberij ruim aangehaald. De Leghorns en de Nederlandse Leghorn Club hebben in de heer Schopman een ware ambassadeur die we graag nog heel veel goede jaren temidden van zijn gezin en vele sportvrienden toewensen.

J.R.S.M. IJpma